

Отведоха го въ съседната стая. Князътъ плака дълго и безутешно. Защото разбра, че онази, която окриляше неговата душа и неговия умъ, вдигна дѣсница завинаги отъ детската му глава... Той усѣти, че остана самъ-саминъ въ свѣта..., че осиротѣ...

Нѣкаква невидима ржка го стискаше за гърлото и го душеше немилостиво... Едри, горещи сълзи се търкаляха една следъ друга по бледото, измжчено лице на малкия князь...

БОЖИДАРЪ ПЛАМОВЪ

Надеждата НА БЪЛГАРСКИЯ Народъ

Ти младъ си още, Симеоне:
живѣлъ си твърде малко дни.
Но Тебъ прилича Ти корона
и царствено да бдишъ отъ трона
надъ българскитѣ сждбини.

Въвъ Тебъ е нашта силна вѣра.
Въвъ Тебъ — достоенъ синъ и Царъ,
надеждата ни е безъ мѣра.
И любовта, къмъ Вожда! — стара,
ще свѣти като предъ олтаръ.

Ти днесъ си нашата опора;
Ти днесъ си нашта свѣтлина.
Къмъ Тебъ отправили сме взора:
да бдишъ навѣки, безъ умора,
надъ хубавата ни страна.

Царувай мъдро надъ земята,
въ която си роденъ и Ти;
въ която грѣ свободата
на всички хора въвъ сърцата;
и вѣчно слънцето блести.

СЛАВЧО АНГЕЛОВЪ